

неможе да се помѣсти въ умътъ ти . . . За да мога да отнеса въ гробътъ си измамата за невинността ѝ, прѣстани да говоришь за нея.

(Влиза едно запитие).

Тахсинъ.

Зашто идешъ?

Запитие то.

Пѣвецътъ не може опште да се намѣри. По свѣдѣнията, които събирахме, пѣвецътъ е билъ самъ Найденовъ.

Тахсинъ.

Нѣ кой ти каза да дойдешъ да ми говоришь сега за пѣвци и Найденовци?

Запитие то.

Ахмедъ чаушъ. Увѣряватъ, че Найденовъ се е скрилъ въ къщата на Маркова. Марковъ е отъ много врѣме посоченъ за утаителъ на хайдудци и комитаджий.

Балкански, (настрана).

Тоя гласъ . . . Нашъ човѣкъ. Той говори за Маркова! . . .

Тахсинъ.

Какво ми брѣтвишь? Кой те пита?

Запитие то.

Нападнахме къщата на Маркова. Безъ полза. Не намѣрихме ни Маркова ни Найденова. Марковъ бѣше въ тесни сношения съ Митанова. Не трѣбова ли да придириимъ въ къщата му за писма и оръжия?

Балкански, (настрана).

Ахъ! нештастията ми не са се свършили! Така. Съдбата трѣбова да се изпълни.

Тахсинъ, (въ сдържанъ гнѣвъ на запитие то.)

Излѣзъ.

(Запитие то излиза).

(Настрана). Тоя пѣси синъ е комитетски човѣкъ!... *(Високо).* Истина вѣкоу си е пѣлъ вчера подъ прозорецътъ на темница та ти, Балкански?